

A woman with long, wavy blonde hair is seen from the back, wearing a grey ribbed beanie and a bright yellow raincoat. She is looking out over a snowy landscape towards a body of water under a sunset sky. Bare trees are visible on the right side of the frame.

Emma Ranta
Kymmenen
pisteen mies

Emma Ranta

Kymmenen pisteen mies

SAGA Egmont

Kymmenen pisteen mies

Cover image: Shutterstock

Cover design: Lisa Bygdén

Copyright © 2024, 2026 Emma Ranta and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727313429

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Katajakadun kauhukakarat

Ei voinut olla totta! Neea tunsu, miten hänen verenpaineensa nousi hetkessä korkeuksiin, kun hän ajoi kotipihaan. Tai eihän se hänen pihansa tietenkään ollut, vaan Meeri-mummun. Hän nyt vain sattui tällä hetkellä asumaan talossa ja oli siitä vastuussa. Vahinko vain, että hän ei voinut olla kaiken aikaa passissa vahtimassa, että paikat saivat olla rauhassa. Hänen oli käytävä töissä, ja sillä välin naapurin kauhukakarat keksivät vaikka mitä. Miten tuommoisia mukuloita edes saattoi olla olemassa!

Kun termiitit olivat iskeneet ensimmäisen kerran, Neeaa oli vielä naurattanut. Maa ei ollut silloin vielä jäässä, ja ipanat olivat kaivaneet ansan pihaan. Oli oikeastaan melkoinen ihme, että hemmotellut lapset olivat viitsineet nähdä niin paljon vaivaa. Saga ja Samuli olivat lapioineet Meerin talon päätyyn puoli metriä syvän kuopan, jonka päälle olivat asetelleet havuja.

– Me haluttiin, että se sinun apinan näköinen poikakaverisi tipahtaisi siihen, ipanat olivat hihittäneet, eikä Neeakaan voinut olla hymyilemättä. Samalla häntä oli kyllä raivostuttanut, sillä

Leevistähän lapset tietenkin puhuivat, ei Katajakadulla muita miehiä hiippaillut, eikä Leevinkään olisi kuulunut. Heidän suhteensa oli ohi, mutta miehen oli ilmeisen vaikea saada se mahtumaan kaaliinsa.

Neea oli yrittänyt pysyä vakavana selittäessään naapurin lapsille, että sellaisia ansoja ei kerta kaikkiaan saanut tehdä. Joku olisi saattanut vaikka loukata itsensä pahasti kuoppaan mätkähtäessään. Nilkka olisi saattanut nyrjähtää tai selkä venähtää.

– Tai joku eläin olisi voinut tipahtaa siihen, Saga oli keksinyt. Viis ihmisistä, mutta eläimiä lapset rakastivat. Neea ei ollut käynyt naapureiden hulppeassa talossa, mutta hän tiesi, että perheessä oli kaksi kissaa, marsu, kolme hamsteria sekä kaksi papukaijaa. Toisaalta Haalamoilla kävi arkisin kotiapulainen, joka varmaan myös ruokki eläimet ja siivosi niiden jäljet. Roosa Haalamon tuskin tarvitsi käsitellä jyrсийöiden papanoita, ja talon isäntähän moisiin askareisiin ei olisi edes ehtinyt. Ramilla oli oma rakennusliike, jolla tuntui menevän hyvin. Oma talo oli vankka taidonnäyte firman kyvyistä, ja pihassa komeili rinnakkain kaksi Teslaa. Ei sillä, että Neea olisi ollut kateellinen. Pikemminkin oli huvittavaa tai ehkä jopa vähän pöyristyttävää, että Meeri-mummun vanhan talon naapuriin oli noussut sellainen pytinki. Muut Katajakadun talot oli rakennettu vuosikymmeniä sitten.

Jotkut pääsivät piirustustensa kanssa ilmeisesti ohituskaistaa pitkin rakennusvalvonnan ohi. Neea muisti, miten hänen työ-kaverinsa oli miehensä kanssa joutunut taistelemaan saadakseen laajentaa muutamalla metrillä pihan perällä olevaa varastorakennusta, joka ei edes näkynyt kadulle. Haalamoiden talo näkyi, ja usein myös kuului, sillä lapsilla oli ulkona ollessaan tapana kommunikoida kimittävällä äänellä kiljuen. Se ääni otti Neean kor-

viin, mutta sitä ei tietenkään voinut sanoa ääneen, ettei häntä leimattaisi lapsivihamieliseksi.

Mitenkään ystävällismielisiä ajatuksia hänen päässään ei tosin ainakaan nyt liikkunut, kun hän katsoi lasten tuotoksia. Mummun valkoinen puutarha-aita oli töhritty erilaisilla piirustuksilla. Taitavilla piirustuksilla, hänen oli pakko myöntää. Ei Roosa turhaan ollut mainostanut lastensa taiteellisia avuja.

Naapurin aitaan niitä taideteoksia nyt ei kuitenkaan voinut tehdä, sen sanoi jokaisen järki. Saga oli yhdeksän ja Samuli seitsemän, eikö sen ikäisillä olisi jo kuulunut olla päässä edes jonkinlaista järjentyntä! Sen, että lapset olivat muutama päivä sitten tehneet lumiukon keskelle pihapolkua niin, että Neea joutui kiertämään sen nurmikon kautta, saattoi vielä laskea ajattelemattomuudeksi. Tämä oli jo vandalismia!

Neea seisoj vielä kadulla puuskuttamassa raivoaan, kun toinen naapurin Tesloista lipui kotipihaan. Haalamoiden autotkin olivat niin ärsyttävän hiljaisia, että Neeaa alkoi raivostuttaa yhä enemmän. Hän oli edelliskesänä kekkuloinut vähissä vaatteissa mummun kasvimaalla ajatellen, ettei kukaan nähnyt häntä, Haalamoiden pihassahan ei edes ollut autoa. Mummulla oli tapana laittaa keväisin yhtä iso kasvimaata kuin aina ennenkin, vaikka selkä ei oikein enää kestänyt kytkkimistä. Niinpä Neea kävi usein auttamassa Katajakadulla.

Hän oli nauttinut kauniista säästä, kun Rami oli yhtäkkiä seissyt parin metrin päässä omalla puolellaan rajaa, ja katsellut häntä kiinnostuneena. Rami oli ehdottomasti naapuriperheen täysipäijäsen, mutta Neea olisi mielusti jutellut tämän kanssa asiallisesti pukeutuneena.

– Tuleeko hyvin porkkanoita? Rami oli kysynyt. Housuissasi

sinulla on porkkana, Neea olisi halunnut tiuskaista. Roosa oli juuri vähän aikaisemmin mainostanut, miten heille toimitettiin kasvikset suoraan luomutukusta. – En voisi kuvitella kasvattavani itse mitään. Eikös mullassa ole kaikenlaisia bakteerejakin, Roosa oli pohtinut nensänsä nyrpistäen. Naisen rakennekynnet nyt ainakaan eivät olisi palstaviljelystä tykänneet.

Ikävä kyllä, tulija ei ollut Rami, vaan Roosa. Nainen nousi autostaan yllään kalliin näköinen villakangasulsteri. Käsitaipessa killui käsilaukku, joka tuskin oli peräisin marketista. Roosa avasi auton takaoven ja otti sieltä muotiliikkeen kullanvärisen paperikassin. Neea itse puristi kädessään kulahtanutta Prisman muovikassia, joka oli käytössä jo ties miten monetta kertaa. Oli hänellä kestokassejakin joka lähtöön, mutta muovikassi oli kätevä sulloa pieneenkin laukkuun siltä varalta, että tulisi poikettua kotimatalla ruokakaupassa.

– Hei vaan, Roosa hymyili ystävällisesti. Naapureita olisi ollut helpompi inhota, jos he olisivat olleet tymeitä ja ankeita ihmisiä, mutta sitä he eivät rehellisyyden nimissä olleet. Roosankin hymy levisi aina korviin saakka, kun he sattuivat ulos samaan aikaan. – Työpäivä takanapäin? Kenellä oli, kenellä ei. Roosa oli kertonut opiskelleensa aikanaan kieliä. Ihan maisteristasolle opinnot eivät olleet edenneet, kun elämään oli tullut muita asioita. – Voisin tietenkin vaikka tehdä käännöksiä, mutta enhän minä mitenkään ehtisi, kun elämä on muutenkin niin täyttä, Roosa oli joskus todennut käsiään levitellen.

– Kuule, Neea aloitti yrittäen tavoitella ääneensä levollisuutta, vaikka hänen olisi tehnyt mieli ottaa Roosaa rinnoista kiinni. – Teidän lapset ovat tainneet olla keskenään kotona?

– Jep, he tulivat koulusta pari tuntia sitten. Minulla oli menoa,

joten he ovat touhunneet keskenään. Ovathan he jo isoja, ja puhe-
limella saa milloin tahansa yhteyden meihin vanhempiin. He ovat
niin ihania lapsia, keksivät kyllä tekemistä. He osaavat itse ottaa
laittamani välipalan jääkaapista ja lämmittää mikrossa.

Ajatella, mitä ihmelapsia! Neea oli yksinhuoltajan lapsi, ja äiti
oli paiskinut paljon töitä. Hän oli usein mennyt koulusta Meeri-
mummun ja Veikko-vaarin luokse, mutta hekin olivat siihen ai-
kaan vielä työelämässä. Neea oli oppinut jo varhain tekemään itse
voileipänsä ja vaikkapa paistamaan itselleen kananmunaa. Ei hä-
nelle ollut kukaan laittanut jääkaappiin valmista välipalaa, jonka
hän olisi vain voinut lämmittää. Mahtoiko heillä edes olla mikroa
siihen aikaan, kun hän oli ensimmäisellä luokalla koulussa?

– Tulepas katsomaan! Neea viittoili Roosaa tulemaan kadulle.
– Mitä sanot tästä?

– Ohoh, Roosa tokaisi nähdessään piirustukset. – Eivätkö ole-
kin taitavasti tehtyjä?

Kukat, puut ja ihmishahmot olivat kieltämättä ihan hyvän nä-
köisiä, mutta niiden paikka ei ollut Meeri-mummun puutarha-
aidassa, jonka maalaamisen kimpussa oli toissa kesänä vietetty
tunti jos toinenkin. Aita oli rakennettu siinä vaiheessa, kun oli
kuultu, että naapurin tyhjälle tontille oli nousemassa talo, eikä
mikä tahansa mökki, vaan Haalamoiden kolmensadan neliön pa-
latsi. Veikko-vaari oli arvellut, etteivät sellaiset ihmiset perusta-
neet rajoista, vaan ne piti tehdä heille selväksi, ja vankka puuaita
ajoi sen asian.

Vaari ja Neean äidin miesystävä Lauri olivat paukutelleet lau-
toja paikoilleen. Neea ja Leevi olivat ottaneet hommakseen maa-
lauksen, mutta pelkästään Neean työksihän se oli jäänyt. Se oli
arvattavissa jo etukäteen, sillä töiden välttely oli aina ollut Leevin

ehkä vahvin kyky. Sinä kesänä satoi paljon, joten aita ehdittiin maalata vain kertaalleen.

– Hoidetaan toinen kerta sitten myöhemmin, vaari oli päättänyt. – Pääasia, että aita on paikallaan eivätkä naapurit pääse pomppimaan meidän puolellemme.

Ne suunnitelmat olivat muuttuneet, kun vaari oli sairastunut syöpään ja kuollut puoli vuotta sairastettuaan. Siitä oli jo kaksi ja puoli vuotta, mutta aidan maalaukseen oli päästy vasta viime kesänä. Meeri-mummu oli ollut pitkään surun murtama, eikä vaarin menettäminen heille muillekaan helppoa ollut.

Neea oli hikoillut aidan kimpussa kesälomallaan. Sille viikolle oli sattunut vaihtelevia säitä. Välillä hän oli hikoillut kolmenkymmenen asteen helteessä, välillä juossut sisälle pakoon hetkessä alkanutta rankkasadetta. Työn tulos oli hieman huolettanut häntä, mutta oikein kelpo aidasta oli tullut. Aina tähän päivään asti.

– Siis eihän noin voi tehdä! Neean ääni alkoi nousta. – Aita on pillalla!

– En nyt niinkään sanoisi, Roosa naurahti. – Tylsähän se tähän asti olikin.

– Luulenpa, että Meeri ei ajattele samalla tavalla, Neea puuskahti. – Hän halusi valkoisen aidan, ja eiväthän viranomaisetkaan tuommoista hyväksyisi. Tämä on vanhaa asuinaluetta ja täällä on tarkat määräykset, mitä saa tehdä ja mitä ei.

Tosin ne määräykset eivät tuntuneet koskevan Haalamoita, mutta se oli taas toinen juttu se. Neea muisti vaarin käyneen rakennusvalvontatoimistossa kysymässä, millaisen aidan tontin ympärille sai rakentaa. – Ettei sitten tarvitse purkaa, kun joku päättää, että se on kaavan vastainen.

– Mitä teidän lasten päässä oikein liikkui, kun he tämmöistä tekivät! Kyllähän heidän pitää ymmärtää, ettei noin voi tehdä!

– Eihän tässä kukaan kuollut ole, Roosa rauhoitteli. Se oli tietysti totta. Tosin, jos naapurin lapsia ei saatu kuriin, niinkin saattaisi jonain päivänä käydä. Joku heikkohenkinen olisi voinut kohdata loppunsa jo lasten tekemässä ansakuopassa, jonka täyttyminen sitä paitsi oli jäänyt Neean tehtäväksi. Roosa oli kieläytynyt kunniasta, koska Neea ei kuulemma pystynyt mitenkään todistamaan, että juuri Saga ja Samuli olivat olleet asialla. Hän itsekin olisi ihan vain huvikseen kaivellut kuoppia mummun puutarhaan!

– Totta kai aita pitää maalata uudelleen, mutta eihän se nyt mikään ongelma ole.

Noin sanoi ihminen, joka ei luultavasti ollut kertaakaan elämässään tarttunut maalisutiin.

– Minä sanon Ramille, että pistää jonkun hoitamaan homman.

No niinpä tietysti. Pistetään joku hoitamaan homma, sillähän kaikki järjestyi. Itse ei tarvinnut ottaa mistään vastuuta!

– Tältä olisi välttytty, jos selittäisit lapsille, ettei naapurin pihaan ole asiaa. Tai ainakin pitäisit lukkojen takana spraymaalipulot tai mitä hyvänsä maalia tuo nyt sitten onkin.

– Kuulepas nyt, Roosa pudisteli päätään epäuskoisena. – Eihän lapsia voi sillä tavalla rajoittaa. Me ihailimme eräänä päivänä graffitteja moottoritien laidassa, ja lapset tietysti saivat siitä inspiraation kokeilla itsekin. Sillä tavalla terveet lapset toimivat.

– Minulle ei olisi tullut lapsena mieleenkään töherrellä naapurin omaisuutta, enkä silti mielestäni ollut mitenkään sairas, Neea puuskahti. Hän muisti muutaman viikon takaisen tapauksen. Silloin naapurin kakarat olivat heitelleet lumipalloja Meerin talon

autotallin oveen niin, että siihen oli jäänyt jälkiä, kun kulahtanut maalipinta oli irronnut niistä kohdista. Talo oli muutenkin ehostuksen tarpeessa, joten Neeaa ne jäljet eivät sinänsä olisi häirinneet, mutta hän tiesi, että Meeri huomaisi ne heti palattuaan kotiin.

Silloinkin hän oli mennyt naapuriin mainitsemaan asiasta. Roosa ei ollut sanallakaan pahoitellut lastensa tekosia, todennut vain, että he kyllä hoitaisivat homman. Ovi olikin käyty siistimässä sillä välin, kun hän oli töissä. Autallin ovi näytti nyt paremmalta kuin ennen välikohtausta, joten sinänsä kaikki oli hyvin.

Toisella puolella asuva naapuri, Enni, oli maininnut nuorehkon miehen heiluneen hyvän tovin heidän pihassaan. – Ajattelinkin, että onko teillä alettu tehdä remonttia, mutta se olikin sitten Haalamoiden rakennusliikkeen mies, joka siinä touhusi.

– Ajat ovat tosiaan toiset kuin meidän lapsuudessamme, Roosa myönsi. – Meitä kiellettiin ja rajoitettiin, ja siitä ei hyvää seurannut.

– Ihan kunnon ihmisiäähän meistä tuli, Neea tokaisi. Sagasta ja Samulista hän ei olisi ollut yhtä varma.

– Niinkö meinaat? Etkö ikinä ole tuntenut negatiivisia tunteita? Etkö koskaan ole ollut onneton, vihainen, tuntenut olevasi jotenkin vääränlainen?

– Mitä se nyt tähän kuuluu? Kai jokainen tuntee joskus niin. Sitä sanotaan elämäksi.

– Voi olla, että rajoittuneen kasvatuksen saaneet pitävät ikäviä tuntemuksiaan itsestäänselvyyksinä, mutta lapset voi kasvattaa myös toisella tavalla, siten että he tuntevat itsensä maailman tärkeimmiksi ihmisiksi. Sillä tavalla heille kasvaa hyvä itsetunto, jonka avulla heidän elämästään tulee hyvää.

Sattumalta kohdattu rakkaus

Neea asuu mummunsa talossa mukavalla alueella, jonka rauha on uhattuna. Naapurit antavat nimittäin hemmotellun jälkikasvunsa tehdä mitä huvittaa, ja nyt lapset ovat töherrelleet Neean valkoisen aidan täyteen piirustuksia. Hänen ei auta kuin marssia naapuriin vaatimaan hyvitystä.

Yllättäen naapurit paljastuvat kuitenkin sen verran rehdeiksi, että he palkkaavat työmiehen maalaamaan aidan takaisin kuntoon. Ja millaisen miehen! Neea huomaa yllätyksekseen tulevansa tämän kanssa heti juttuun, ja pieniä perhosiakin vatsassa lepattaa...

Kirjailija **Emma Rannan** romanttiset tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen kesäiset pikkupaikkakunnat, vehreät metsät sekä vanhat hautausmaat.